



2017. JÚLIUS–SZEPTEMBER

# JÓ PÁSZTOR

A JÓ PÁSZTOR ALAPÍTVÁNY LAPJA • 14. ÉVFOLYAM 7–9. SZÁM

## ZENÉS, DERŰS KONFERENCIA

A „puszta” egy régi, negatív érzéseket sugalló szavunk magyar nyelvünkben. Valaki ezt így határozta meg: „Puszta – egy olyan hely, amiről, amiből hiányzik mindaz, ami ott szokott lenni”. Ebből kiindulva: Szőkepuszta egy ilyen „hely” (történelmileg), ahol valamikor szokott lenni egy kis település, azon szokott lenni egy kis-közösségi lakosság, szokott lenni ott annakidején egy kis baptista gyülekezet. Szokott lenni nekik egy kis kőtornyú templomcskájuk, melyben ők boldog hívő életet szoktak élni: örömben, békességben, szorgalmas lelki tevékenységekkel elfoglalva.

Ami kissé oldja bennem a feszültséget, az a „szőke” előtagja a kifejezésnek. Vidám, szőszke fejű kisgyerekre gondolok. Aranyos, közvetlen, közlékeny csöpp elevenség. Együtt ez a két szó: „Szőke” és „Puszta” – lelket úgy érinti, hogy hangosan nevettek, és titokban sírokat. A „volt” és a „van” így hadakozik a tudatomban.

Ami volt, a múlt mindig megér egy rekviemet, mikor mi itt ünnepelünk. Könnyes szemmel gondolunk az alapító lelki munkásokra, az alapító tagokra és családokra, együtt a „Menyhárt-korszakra”. Szép volt, jó volt, áldott volt és feledhetetlen. Az emlékező alkalom – tíz évvel ezelőtt – úgy kezdődött, hogy „népszámlálást” tartottunk a „szent maradék” között. Ma már két kezünk ujjain számlálhatjuk őket. A többiek neve már a mennyei nyilvántartó könyvben szerepel.

Legutóbbi ünnepünk – Libickozmán – valahogy így zajlott:

Kezdem egy gyönyörű Igével: 1Mózes 16,7. – Egybesereglett csoportunkra, alkalmi gyülekezetünkre „az Úr angyala rátalált egy forrásnál a pusztában”. „Forrásunk” a Szentírás volt és a hitben megfogalmazott kis emlékbeszédek, bizonyágtételek. Na és a válogatott pengetős gárda, jobbnál jobb zeneművészekkel. –

Nekem is megrezdült a szívem, amikor kiálltam a figyelmes hallgatóság elé. Éreztem, hogy megérintett a fölöttünk szálldosó Úr-angyalának a szárnya. Ezért akadozott néha a hangom.

Sokan úgy érkeztek a táborba, mint Izrael fiai az őstörténetben. Jöttek, „hogy Ünnepet szentelhessenek” az Úrnak a pusztában. Néha kissé nyomasztónak érezzük lelki helyzetünket a megszokott térben, ahol élünk folyamatosan. Esetleg „hiányzik valami, ami ott szokott lenni”. Vágyom kezet szorítani valakivel, akiről biztosan tudom, hogy a szívért is megosztja velem. Ilyenkor a puszta oázissá változik. Nem is tudom talán, mi ennek az oka, de nagyon jól érzem magam. A Szentlélek a pusztát is ott-honná tudja alakítani pillanatok alatt. Így éltem át én is ezt a csodát.

Feleségemnek és nekem többszörös emlékünnepe volt ez év tavaszán-nyarán. 61 éve házasodtunk



Csoportkép az imaház előtt, főleg szőkepusztaiak



Almási Mihály testvér, a konferencia szervezője köszönti a vendégeket



Horváth Gábor polgármester – most is, mint mindig – kedves szavakkal üdvözölte a konferenciát



unokatestvérei: Ritter József és Ritter Kamilló nevében is felidézte szökepusztai emlékeit. Mindhárman Menyhárt-unokák. (Menyhárt testvér adományozta imaház céljára a telket, és az építkezést is jó részt ő finanszírozta.)



A pengetős zenekar



Unyi József, a pengetőszenekar szervezője és vezetője Órbottyánból (A tizenöt zenész Aszódra, Dunaharasztriból, Vácra, Órbottyánból és Pécelről érkezett.)



Az új kenyerek megszegése



Balszálon Horváth Gábor, és Kitti, a második sorban Cseri Attila, Ritter József és Ritter Kamilló



Hetényi Attila és Gerzsényi Sándor – kenyérrrel a kézben



A Hellinger házaspár. Ők szolgáltatják az áramot tíz éve, minden konferencián, akkumulátorokról



össze drága Marikámmal. Ő júliusban lépte át a 81-es határt. Nekem a szőkepusztai konferencia előtt két nappal volt a 71. lelki születésnapom, melyet bemelegítés pecsételt meg. 65 évvel ezelőtt avatott fel Isten Szentlelke és az avató bizottság a lelkipásztori szolgálat végzésére. És egy kedves tervet is őrizgettünk a szívünk mélyén, hogy ha eljutnánk Debrecenbe (MABAVIT?, találkozhatnak a kicsi dédunokáinkkal, Balázssal, aki most két éves.

Idehaza közöltem a gyülekezettel, hogy néhány összejöveteli alkalommal hiányozni fogunk. Azt mondtam, hogy „családi ünnepeink” lesznek. Legtöbbször arra gondoltak, hogy összetrombitáljuk a Gerzsényi-familiát, úgy ünnepelünk. „A mi kis családunk” tagjai azonban csak mi ketten vagyunk. A rokonok mind a saját nyaralásaikat bonyolították és élvezték. Arra gondoltunk, hogy el kellene jutnunk Libickozmára, a szokott időben, július utolsó vasárnapján. Egy nem régóta testvérünk, egy hívő fiatalember vállalta, hogy elvisz minket kocsival. Nos, tehát így kerültünk Szőkepusztára.

„Elment tehát... feleségével... a pusztába”. – Ez Mózes történetének egy részlete (2Móz 18,5), de a miénk is. Ézsaiástól pedig ezt tanultuk: „Építetek utat a pusztába az Úrnak!” (Ézs 40,3) – Ezen a kiránduláson találkoztunk testvéreinkkel, a

kedves szőkepusztai családdal. Jézus Krisztus útmutatása is benne volt ebben. – „Elment egy lakatlan helyre, és ott imádkozott.” (Mk 1,35) Erre törekedtünk mi is Szőkepusztán, a táborban, az erdei ösvényen, a hatalmas fák árnyékában és a gyönyörű emlékkápolna közelében.

„Megimádkoztuk” ünnepeinket. Csordultig volt szívünk hálával és magasztalással. Égi Atyánkat dicsőítettük – egymásért, a közös hosszú



útért. Én ünnepelem a megtérésemet, újjászületésem, hivatásomat, melynek hú kísérelője az áldott Szentlélek. Boldog vagyok, hogy ezúttal is elregélhettem emlékezetes családi emléknappjainkat.

És még arra is választ kaptam, amit ÁSZÁF zsoltáríró, a régi „költőtárs” kérdezett a mindennapi kenyérszító felséges Úrtól, ekképpen: „Tud-e Isten asztalt teríteni a pusztában?” (Zsolt 78,19) – Drága öreg zsoltáríró bátyám! Örömmel válaszolom. Igen! Tud asztalt teríteni a pusztában! – Mert íme, a záró énekes-zenés percekben már lengedeztek felénk a rendkívüli eledelek illatai, gőzei. Aki először volt ott a táborban, halvány gőze se lehetett arról, hogy „Ó, mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek!” Ráadásul étkeznek is. – Én a szürke marhát kerestem az üst mélyén. Kiderült, hogy a fekete bivaly húsa hódította el a győzelmi koszorút.

Nagy hála és nagy köszönet a Mindenhatónak – minden áldásáért és ajándékáért. De egy megelégedett köszönet és köszöntés megilleti azokat is, akik mindent beleadtak, hogy otthon érezzük magunkat az erdőben, a táborban. Nehémiástól kölcsönzöm a záró mondatot: „De te nagy irgalmadban nem hagyta el őket a pusztában.” (Neh 9,19) – Dicsőség érte Urunk!

Gerzsényi Sándor



## A szerkesztő rovata

Egy mozgalmas nyár után újra színesbe öltözött a Jó Pásztor. Olyan sok remek fényképet készített a szökepusztai konferenciáról *Joó István* testvér – és ezek bizony színesben mutatnak igazán –, hogy megreszkiroztuk ezt az extra kiadást, remélve, hogy sok örömet okozunk vele kedves Olvasóinknak. További különlegesség, hogy főleg azoknak az írásai jelennek meg, akik tíz év óta együtt dolgoztak velünk, akár fizikai, akár lelki vonatkozásban.

Persze, minden nem férhet bele tizenhat oldalba, ezért a Jó Pásztor honlapjára napokon belül feltesszük azt a filmet, amelyen a teljes konferencia látható, az első perctől az utolsóig. (A honlap elérhető: [www.jopasztor.hu](http://www.jopasztor.hu))

Ezért most nem is közlünk részletes programot, az esemény, a képek és a film nyomán amúgy is követhető.

\*\*\*

Néhány szót arról, hogy mi mindent kellett elvégeznünk tavasszal. Mivel a szarvascordák előtt nincs kerítés (vagy ha van, akkor az csak volt), oszlopokat és dróthálót kellett sok helyen cserélnünk. A faépületet lefestettük. Az ebédlő tetőszerkezetét, a külső falakat, a zuhanyozókat

javítani, majd festeni kellett. A tél után újra felszereltük a kültéri mosdókat, zuhanyozókat. Az ebédlő teljes felújításra és festésre szorult.

Az imaház belső felújítása szintén megtörtént, valamint az omladozó végfal javítása, festése.

Az imaházban lakó „őshonos” bagoly família gondosan „leszerelte” az erős műanyag hálót az ablakokról – bár a fészkelő helyüket természetesen nem zártuk el a toronyban. Nekik az imaház is kell, a kisterem is túl „kicsi”, ahova egyébként szabad bejárást hagyunk nekik...

A soron következő munkák: erős, sűrű szövésű fémháló felszerelése a nyílászárókra az imaházban. Ugyanitt a külső falak javítása, festése. Tetőjavítás. A két torony faszerkezetének javítása, szükség szerint cseréje, festése. A tornyok bádoggépját és az előtetőnek a javítása, festése. Mindezt még az idén szeretnénk elvégezni, ha az időjárás engedi.

Kérjük kedves Olvasóinkat, hogy továbbra is imádkozzanak értünk, és ha tehetik, támogassák munkánkat!

Az idei konferencia hálaadó alkalom volt. Megköszöntük Istennek az elmúlt tíz évet, az új kenyeret, a test-



véri közösséget. Most szeretném megköszönni, hogy sokan eljöttek az ünnepre – és köszönöm a sok-sok segítséget, áldozatot. Pótolja vissza az Úr gazdagon az ő oltárára tett javakat, és kísérelje tovább is gondviselése életünket!

Testvéri üdvözléssel:

*Dr. Almási Mihály  
lelkipásztor-szerkesztő*



## SZŐKEPUSZTA – OLYAN NINCS IS!



Hetényi Attila lelkipásztor

Véletlenül kerültem Szőkepusztára, már ha vannak véletlenek, meg persze, ha létezne Szőkepuszta. Csak-hogy nem létezik, bizton állíthatom. Vagy ha mégis, akkor nem ott van, ahol lennie kellene (Somogyban), hanem messze északon, Komárom megyében.

Az egész úgy kezdődött, hogy Fonyódra ment a benzinkútnál – hangjában óvatos bizonytalansággal – rám köszönt valaki: Attila...? Felpillantottam, és ifjúkori barátom – akkor még óvodás – kislányának a mosolya tekintett vissza rám. Visszakérdeztem: Csöpi...? És már mondta is nagy lelkendezve: Szőkepusztára megyünk a húgommal. Misi már ott van. Holnap lesz a szokásos konferencia. Át kell jönnöd. Fonyóához amúgy is közel van. Egy

lélegzetre annyi jót és szépet tudott mondani – nem is Szőkepusztáról, hanem a konferenciáról –, hogy mire megszólaltam volna, a fiam már válaszolt is: Marika néni, holnap reggel átvisszük Aput.

Igen ám, de amikor az útvonalat terveztük (GPS, Google térkép, helybéliek), kiderült, hogy a közelben nincsen Szőkepuszta, csak valahol Nagyigmánd közelében. Márpedig az testvérek között is (és mi azok vagyunk!) megvan vagy 170 km. Hanem emezt, a keresett Szőkepusztát, jó félszázada megszüntették, a térképről letörölték, ma már „a helyét sem lehet felismerni” (Zsolt 103:16). De a szívekből nem sikerült kitorolni. Valamikor gazdag áldások színhelye volt, s lám, ezek maradóbbak a materiális valóságnál.

A régi tahi (vagy még régebből gyermekkorom békési) konferenciáihoz hasonló élményeket reméltem. Ebben nem is csalódtam, de ezenfelül egy megfoghatatlan, mégis valóságos valami is ott rezgett a levegőben. Ezt, mint kívülálló, aki „véletlenül” vetődött oda, tisztán éreztem. Azzal a természetességgel, amellyel az ismerős lelki közösségben otthon érzi magát az ember, én is menten feloldódtam, közben azonban igyekeztem mégis kívülről szemlélni az eseményeket. Az ország minden tájáról, meg a világ különféle országaiból egybesereglett

alkalmi gyülekezet. Mégis – a szavak és az elnémulások, a mosolyok, ölelések, kézszorítások elámulják – alkalmi, mégis egy. A mindenféle szétszóródott rokonság, meg a közös gyökérű ismerősök találkoznak. Egy részük gyermekként még élt, vagy legalább járt itt, más részüknek már csak az őseik. De ez a gyökér vonz, egymáshoz köt; olyan mély és titokzatos, hogy meg kell ünnepelni.

Mint kissé kívülálló, itt sejtettem bele a titokba: ilyen lehetett, mikor Izráel népe a sátoros ünnepekre gyűlt. Istentől való parancsra, egyszerűségi belső erőnek engedve. Például a pünkösdi kettős ünnepére: megköszönni a friss mindennapit, meg vele egy lélegzetre a régi szabadítást, közelebbről a sínai kinyilatkoztatást. És mindezt hallatlan egyszerű módon: „Örvendezz Istenednek, az Úrnak színe előtt” családdal, rokonsággal, és néped szegényeivel. (5Móz 16,11) Tudom, a többi ünnepi kalendáriumban ott vannak a papoknak, lévitáknak szóló rituális előírások, de itt csak annyi, hogy örvendezz az Úr színe előtt. Mert az Úrhoz méltó, előtte megélt öröm (!) nem pillanatnyi hangulat, hanem maradandó erőforrás (Neh 8,10), önmagában is istentisztelet.

S hogy személyesen nekem mit jelentett ez a kettős ünnep? Az új kenyér megszegése nem csupán azért volt élményes, mert foszlósságával súrolta a kalács finomságát, hanem mert a pillanat hatása alatt (Áprily nyomán fogalmazva) olyan imádságos volt az íze. És ilyen volt az öröm közössége is. A megváltottság derűjét, a hajdani Szőkepuszta kedves emlékét, és a máig hordozó kegyelem napi valóságát láttam egyetlen nagy, de „partos mederben” hömpölygő örömben összefolyni. És (talán mégsem véletlenül, s talán nem is kívülállóként) éltem át magam is.

Hetényi Attila

## „EMLÉKEZZ VISSZA AZ EGÉSZ ÚTRA...”

5 Mózes 8,2/a

Amikor először jártam Libickozmán, Somogy megye eme kis településén, nem gondoltam, hogy visszajáró látogatója leszek. Voltak dolgok, amik megfogtak a minden zajtól távol eső kis településben. Leginkább azonban az a lehetőség, amit bő tíz éve indítottak el a szervezők – a szőkepusztai konferenciák.

Volt valaki, aki, mert nagyot álmodni és ebben az elrejtett kis somogyi zugban azt gondolta, jó lesz ide visszavonulni, elhozni ide embereket, gyerekeket. Felém is jött ez a megszólítás és egyszer a családdal útra keltünk. Tudtuk, hogy a falu szélén van horgásztó, ez további vonzerőt jelentett. Meglepett a csend, a tó környékének tisztasága. Amikor a falu „nevezetességeit” végig jártuk, elérkezett az a pillanat, amiért tulajdonképpen megtettük a több száz kilométert.

Egy romos épület előtt álltunk meg. Ide tervezzük a gyerektábort, meg amire szükség van – mondta a vezetőnk. Akkor – pontosan már nem emlékezem – mit is gondoltam, de a feleségem egész úton hazafelé többször elmondta, ne is

gondolj rá. Mégis egyre többet gondoltam, gondoltunk Libickozmára, az ottani tervekre és Szőkepusztára.

Majd nemcsak tervek születtek, hanem megépült egy két családnak – táborvezetőnek – való ingatlan, meg egy ebédlőnek és konyhának is használható duplagarázs, elrendezett terep, stb. Persze nem ment minden ilyen egyszerűen, és főleg nem ment ilyen gyorsan. Csak töredék az, amire vissza akarok emlékezni. Az is inkább a munkák egy-egy fázisára. A külső munkások mellett sok felajánlott vagy nagyon kedvező áron elvégzett feladatot vállaltak ismerősök, testvérek. Mi főleg a belső munkában szorgoskodtunk. Az idővel mindig küzdöttünk. Nem ritkán el-elszámoltuk magunkat és jócskán belefutottunk az éjszakába, vagy olyan segítőtket tudtunk hívni, akik „addig dolgozunk, míg nem végzünk” – mondták...

Így újult meg az imaház is Szőkepusztán, ahol már csak ez az egy épület állt, beszakadt tetővel. Itt voltak az első években július utolsó vasárnapján a konferenciák, ide hívogatta az érdeklődő, hálát adó, emlékező gyülekezetet a fúvós zenekar hangja. Ez lett nekem és családomnak a baptista zarándokhely. Minden évben eljövünk legalább egy alkalommal. Nem tudunk hazatérni Libickozmáról úgy, hogy előbb ne menjünk ki a kápolnához. Így volt ez ebben az esztendőben is. Amivé kinőtte magát a tábor, abban mi nagyon keveset tettünk. Ha fárasztó volt is, mindig mi nyertünk áldást. Valamit tehettünk, amiért Istennek adunk hálát.

Van még valami, ami a családunkat köti ide. Gyermekeink felnőttek és részt vállaltak, különösen az induláskor, a nyári táborok szolgálataiban. Álljon itt az ő szolgálatukról is néhány sor.

\*\*\*

*Visszaemlékezésemet hadd kezdjem egy személyes megbeszéléssel. Mielőtt Misi bácsi megkért, hogy írjak néhány sort a libickozmai emlékeimből, épp előző nap találtam meg az egyik jegyzetfüzetemet, amiben pont ezek a jegyzeteim voltak. Isten csodálatosan felkészít minket egy-egy adott feladatra, legyen az éppen csak egy egyszerű beszámoló.*





Ahogy elkezdtem gondolkodni, hogy mi is az, ami engem igazán Libickozmához köt, az egyértelműen a gyermektáboroztatás volt. Délelőttöként kimentünk az erdőbe, hallottuk a madarakat, az erdő hangjait, és ami a legfontosabb, mindenféle elterelő zaj nélkül, hallgathattuk Isten üzenetét egy-egy bibliai törté-

neten keresztül. Jó volt hallani, hogy Istent dicsérő énekektől hangos az erdő. Szinte látom magam előtt, ahogy mutogatjuk a gyermekekkel a Kicsiny kis fényemmel című éneket. Persze utána a játékok, kézműveskedés is igazán nagy élmény volt. Klassz volt körbejárni a környéket, felfedezni egy-egy látnivalóját, átélni

az éjszakai túrázás izgalmát és élvezni a csillagos ég csodálatos látványát.

Soraimat hadd zárjam az egyik gyermektáboros hét mottójával: „...ha szeretet nincs bennem, semmi vagyok.” (1Korinthus 13,2) Én ezzel a szeretettel gondolok vissza ezekre a táborokra.

*Ácsné Molnár Nóra*

Libickozma mindig is különleges hely marad számomra, olyan, ahol az ember sok mindent megtanul.

Alig több, mint 10 évvel ezelőtt, hosszas tervezgetés és készülődés után útnak indultam egy kicsiny Somogy megyei település felé, amelynek a mérete és lakosságának „kicsinysége” csupán megérkezésem után vált világossá. A település földrajzi és természeti adottságai ugyanakkor feledtették velem mindezeket, hiszen erdők, tavak veszik körül, ahol az ember – ahogy az imént említettem – sok mindent megtanul. Megtanul például csendben maradni, ami néha nem is rossz... Megtanul együttműködni a természettel, megtanulja csodálni azt, és rájön arra, hogy milyen csodálatos dolog madárcsicsergésre ébredni, vagy éppen az erdő – időnként – nyugtalanító zajára elaludni.

Libickozmai tevékenységem sok olyan területre kiterjedt, amelyről nem is nagyon gondoltam, hogy egyszer még jól jöhet – ahogyan a mondas tartja. Megtanultam, hogyan kell sátrakat felállítani, milyen azokban éjszakákat eltölteni, és milyen, amikor az ember bőrig ázik egy hatalmas égi áldás során. Mert az égből áldást szoktunk kapni. Libickozma pedig áldásban gazdag hely...

Természetesen egy-egy táborozás nem csak a sátorállítás feladatát bízta rám, hanem olykor voltam „Lucifer” – aki a tábortűzért volt felelős, máskor idegenvezető és sofőr, aki a falu és a környék gazdagságát mutatta be a táborozóknak és eljuttatta a csapatot Somogy megye egyik-másik nevezetes helyére. Ezek közül csupán kettőt emelnék ki. Egyik ilyen Somogyvár, ahol Szent Lászlóról, és koráról tud-

tam/tudtunk meg sok mindent Samu Zoltán nagyszerű történész barátomtól. A másik ilyen hely Nikla, Berzsényi Dániel szülőfaluja. Ezek nem csupán történelmi, és irodalmi jelentőségűek a magyar ember számára, hanem érzelmi jelentőséggel is bírnak.

Mindezek mellett azonban mindig is volt egy kedvenc foglalatosságom libici ottléteim során, mégpedig az egyedüllét. Amikor senki és semmi nem zavart, amikor nem volt mobiltelefon, Facebook, és ilyesmi, hanem a csend volt az egyedüli társam. S hogy mi volt ennek a „haszna”? Rájöttem, „ha Isten békéje lakja szívemet... az Urban jó nekem”.

Libickozma tehát különleges hely számomra, s azt a kedves Olvasó is tudja, hogy miért. Istené legyen a hála!

*Ifj. Molnár József*

Minden konferenciát úgy hirdettek meg a szervezők, hogy önellátó lesz. A jó szervezés, a jó indulatú felajánlások azonban lehetővé tették, hogy minden évben voltak, akik nem csak a konferencia Igéjéről, bizonyágtételekről, ének zenéjéről, az új kenyérért való hála indításról gondoskodtak, hanem az ebédről is. Nem múlhatott el egy dunaújvárosi gulyás vagy halászlé nélkül, egy dömsödi birka vagy marha-, vagy éppen bivalypörkölt nélkül, egy makói sült csirke, stb. nélkül, és mindig volt monori pörkölt, hol birka, hol mangalica, hol szürke marha, egy-egy üst körettel. Sokan nem csak megelégtettek, de örömmel köszönték is a finom pusztai ételeket.

Az idén sem sikerült rosszul az amatőr szakácsok műve.

Mindenért hálát adunk, a régiekért és a maiakért, akik így ápolják a testvéri közösséget.

*Molnár József*



**Molnár József jászberényi lelkipásztor testvér annak ellenére itt volt, hogy idegbeicipődés miatt alig tudott mozogni („csak” főzni!), és ifj. Molnár József emlékezik a kezdetekre**

## „Bárcsak lenne a pusztában egy kunyhóm az út mentén.”

(Jeremiás 9,1)

A pusztá a „nincs tovább” állapot sosem a vég Isten számára, hanem egy új kezdet – olvastam ma az Áhítatban.

Szőkepusztai konferencián voltunk július 30-án. Tíz éve lett felújítva a zarándokkápolna, jubiláltunk. „Emlékezz vissza az útra és Megtartódat áldd, bármilyen sok volt a próba az mind javadra vált” – énekeltük, zenéltük az indulót lelkesen.

Emlékeztünk a szőkepusztai elődök életére. Az ország sok helyéről sereglettünk össze. Ott voltak Libickozma kisközség lakosai és kül-

tam, elmondta, hogy két kezével kész lenne kiszedni az iszapot, felduzzasztani az Aranyos vizét, ha újra lenne itt bemerítés.

Néhány éve egy ifjú pár (a menyaszszony szőkepusztai leszármazott), az imaház előtt, a pusztán tartotta menyegzőjét. Elgondolkodtam; miért van ekkora vonzereje ennek a pusztának?

A 78. zsoltárban találtam meg a választ: „Amiket hallottunk és tudunk, mert őseink elbeszélték nekünk, nem titkoljuk el fiaink elől, elbeszéljük a jövő nemzedéknek az Úr

Attól kezdve minden évben meg lett tartva a szőkepusztai találkozó.

Kis pengetős zenekarunk egyik tagja három éve elment az egyik szőkepusztai találkozóra. Olyan örömmel és lelkesedéssel jött haza, hogy tavaly már öten mentünk el, vittük kis hangszereinket. Elbeszéltük az Úr tetteit, csodáit. Idén már 15-en pengettük ott az énekeket. Az egyik mandolás testvér, elhozta feleségét és gyermekeit. Kérdeztem tőlük, hogy érezték magukat. Azt válaszolták: „Jövőre is megyünk, minden nagyon szép, nagyon jó volt, csak rövid volt.”



A zenekar egy része...



... meg a másik

földről is jöttek az elődök unokái, Amerikából, Németországból, meg vendégek Hollandiából stb.

Az elődök többnyire nem voltak módos emberek. Úgy kerültek oda, hogy olcsón földet vásároltak, nehéz munkával művelték, felépítették házaikat, imaházat építettek, letelepedtek családjikkal.

Végigjárva Szőkepusztát, egyetlen ház sem áll, itt-ott maradvány romokat látni, de áll a Kápolna és két tornyával az ég felé mutat, (10 éve kapta a zarándokkápolna nevet), térj be ha erre jársz! A falon régi idők képei a gyülekezettről, ifjúságról, leánykörről, pengetős zenekarról, néhány szőkepusztai találkozóról, az újjáépítésről, a faluról, no meg a pusztáról...

Előtte folydogál még az Aranyospatak, ahol 1958. augusztus 11-én négy fehér ruhás vallotta meg hitét. A négy közül eggyel most is találko-

*dicső tetteit és erejét, csodáit amelyeket véghezvitt. Tudja meg ezt a jövő nemzedék, a születendő fiak, és ha felnőnek, beszéljék el fiaiknak, hogy Istenbe vessék bizalmukat, ne felejtsek el Isten nagy tetteit és tartsák meg parancsolatait...*

Emlékeimben nem csak a 10 év jön elő. Visszaemlékezem, 30 évvel ezelőtt Kaposváron szolgáltunk. A férjemet behívták az akkori Tanácsházára és közölték, hogy nem tartanak igényt a szőkepusztai imaház épületére. Az évben az összes termésüket elverte a jég és úgy érezték, Isten büntetése ez rajtuk, mert Isten házát terményraktárnak használták.

Kaposváron többen voltak és még vannak a gyülekezetben, akik Szőkepusztáról kerültek oda. Örömmel indultak a férfiak, fiatalok, idősek együtt és javígtatták az épületet.

Testileg, lelkileg bőséges táplálékot kaptunk. Nemcsak Libickozma árnyas fái alatt, a természet templomában, hanem még a faluban az út szélén is ott állt a terített asztal. A falu asszonyai süteményeket, üdítőket, kávét készítettek az arrajáróknak.

Messze kerültem Szőkepusztától, de a távolság legyőzhető. Amikor csak tudok, elzarándokolok a zarándokkápolnába. Olyan jó megállni, visszaemlékezni hitelődeinkre. Követni hitüket, látni, hogy fényt hagytak maguk után.

Távol a világ zajától, távol a komfortzónától, teljes öröm és békesség töltötte el lelkemet a pusztában.

„Csak vándorok vagyunk, fönt van a hon” – de amíg tart vándorlásunk, olyan jó megállni. Nem hiányzik a zaj, a kényelem. Szívemből feltört a vágy: „Bárcsak lenne a pusztában egy kunyhóm...”  
Petrik Ádámné





• Mucsi Gyula testvér, aki az egyik leghűségesebb szókepusztai



• Jóföldi Gábor – szokásához híven – lelkesíti a konferenciázókat



• Petrik Ádámné bizonyágtétele, aki férjével, a kaposvári lelkipásztorral együtt sokat dolgozott Szókepusztáért is



• Hetényi Attila lelkipásztor, nyugalmazott teológiai tanár igei-, majd személyes kötődésével kapcsolatos gondolatait osztja meg a gyülekezettel



• Tóka Szabolcs orgonaművész testvér, lapunk zenei szerkesztője emlékezik az elmúlt tíz konferenciára

Braun Ervin  
dunaújvárosi  
gyülekezetvezető  
testvér, aki minden  
évben különösen  
gondoskodik a  
konferenciázókról  
(gulyás, halászlé,  
pogácsa, kenyér,  
üditők),  
igei gondolatokkal  
járult hozzá  
a szolgálatokhoz



• Szabó Bálintné, Gabika, a Jó Pásztor Alapítvány kuratóriumi elnöke édesanyjára és nagymamájára is emlékezik

• Egy jó kép Gerzsenyi Sándor lelkipásztorról, lapunk irodalmi szerkesztőjéről



• A falubeli lányokat nagyon érdeklik a könyvek



• Gadányiné Nagy Edit, Almásiné Nagy Mária, Szabóné, Hajnal Gabriella



• Német és holland vendégek a faluból



## Ebben az évben

csak úgy röpködnek körülöttünk a különféle jubileumi évszámok... Családi, települési és közösségi évfordulók, nemzeti nagyjaink születési – halálzási évei is az emlékezés és a szellemi hagyaték ápolására köteleznek. Idén kiemelkedő ünnep a „Reformáció 500” évforduló, melyre hazánkban – talán Európában kiemelkedő módon – számos hitéleti és kulturális programsorozattal emlékezünk.

Személyes és közösségi évforduló is a „Szókepuszta 10”, mely 2007 óta minden év július végén egy különös „zarándoklatra” hívja közösségünk százait éppúgy, mint a szép számú „külsős” érdeklődőket... E 10 év alatt számos új ének született, áhítatos vagy elmélkedő, fenséges vagy induló jellegű. E mostani éneket is szeretettel ajánlom közösségünk figyelmébe, mely egyszerre tiszteletadás hitelődeink előtt, a dallami és szövegi „áthallások” szándékosak: a protestantizmus értékeit próbálja ötvözni... Reménységünk szerint az „ösbemutatóra” okt. 29-én, Újpesten kerül sor. Kívánom a Kedves Olvasóknak, ha csak otthon vagy gyülekezetükben dúdolgatják, akkor is jelentsen örömet és lelki épülést!

Testvéri szeretettel:

*Tóka Szabolcs.*

## ÜNNEPI INDULÓ

### „Reformáció 500”

Zene és szöveg:  
Tóka Szabolcs, 2017.

1. Év-szá-za-dok-nak sod-rá-sá-ban  
2. Kisgyermek aj-kak é-ne-ke-nek,

7  
hi-vó né-ped, im, Té-ged áld. Hit-hő-sök és hű szol-gák viv-ták meg a hit-nek szép har-cát.  
7 szi-vün-ke-t a hit jár-ja át. Föld és az ég e-gyüt-tes kar-ban Né-ki zeng ma gló-ri-át.

13  
Bár há-bo-rúk és bü-nök dúl-tak, de né-pe-det meg-tar-tot-tad. Egy-há-za-don még a po-kol ka-pu-i sem  
13 Nem föl-di pompa, nem a fegy-ver, nem e-rő és nem ha-ta-lom, Szent-lel-ke for-mál új-já min-ke-t, ő

19  
a-rat-nak di-a-dalt,  
19 a mi Vi-gasz-ta-lónk.

27  
1. E-rős vár a mi Is-te-nünk, csak ő-ben-ne biz-tunk nem-ze-dék-ről  
27 2. Úr Jé-zus, a mi re-mé-nyünk, meg-vál-tot-tad él-tünk vé-red-ál-tal

Org.





34 nem - ze - dek - re. Csak Őt ma - gasz - tal - jad, a min - den - ség U - rát  
 34 tid - vös - ség - - - re.

Org.

41 a Szent - lé - lek ál - tal ma - gasz - tal, áld, di - csér. Meg - vál - tott  
 41

Org.

47 né - pe - Őt ma - gasz - tal - ja, a min - den - ség U - rát, ma - gasz - tal, áld,  
 47

Org.

54 - di - csér, ma - gasz - tal, Al - le - lu - ja, al - le - lu - ja, ma - gasz - tal, áld, di -  
 54

Org.

62 csér. Á - - men, á - - men.  
 62 rit. ....

Org.



Szappanos Tibor dömsödi lelkipásztor, operaénekes bemutatja a konferencia énekét. Kíséri Tóka Szabolcs orgonaművész



## Olvasóink írják

Kedves Testvéreim!

Sajnálattal közlöm, hogy nem tudtam családommal részt venni a Szőkepusztai konferencián. Nagyon készültünk és vágytunk. Sajnos én lebetegedtem... és a betegségből nagyon lassan gyógyulhatok. Ha az énekfüzetből maradt, nagyon hálás lennék, ha 5 darabot tudnának küldeni. Testvéri köszöntéssel:

(Z. B.–Pécs-Hird)

Nagyon köszönöm az ajándékkönyvet! Nagy örömet szereztek vele nekem, de a férjemnek talán még nagyobbat. Egyből el kezdte tanulmányozni, és a Bibliája mellé tette, ami azt jelenti, hogy gyakran fogja használni. A rejtvényfejtés nekem nagy öröm, szeretem megoldani a feladatokat. Úgy még jobb, ha bibliatanulmányozás is és az Igében való elmélyülés is egyben.

(K. S.-né – Kiskőrös)

# KVÍZKÉRDÉSEK

## BÍRÁK KÖNYVE

A feladványt készítette: **Dr. Sajben Klára**

Beküldési határidő: **2017. október 31.**

A helyes válaszok mellé kérjük beküldeni a pontos igehely megjelölést is.

- Miért robbant ki háború Benjámín törzse és a többi izraeli törzs között?**
  - Mert a benjámínbeliek túl sok asszonyt vettek feleségül más törzsekből
  - Egy utazó lévita megölt felesége miatt
  - Bővizű kutak birtoklása miatt
  - Mert a benjámínbeliek nem vették ki a részüket a filiszteusok elleni harcból
- Melyik bíráról van feljegyezve, hogy balkezes volt?**
  - Otniél
  - Bárak
  - Éhúd
  - Jáir
- Hogyan távozott az Úr angyala Manoah-tól és feleségétől?**
  - Elköszönt, és továbbment
  - Eltűnt
  - Tüzes paripán szállt el
  - Az oltár lángjában felszállt
- Hány évig volt béke Izraelben Sisera legyőzése és halála után?**
  - 3
  - 7
  - 20
  - 40
- Mit csinált Gedeon, amikor megjelent nála az Úr angyala?**
  - Búzát csépel
  - Szőlőt préselt
  - A szamarait kereste
  - A mezőn szántott
- Melyik bírának jártak a fiai és unokái 70 számarcsikón?**
  - Abimelek
  - Abdón
  - Élón
  - Ibcán
- Hány benjamini harcos menekült meg a közte és Izrael többi törzse közti háborúból?**
  - 100
  - 200
  - 400
  - 600
- Hol temették el Józsuét?**
  - Timnat-Heresz
  - Gézer
  - Ekrón
  - Cefát
- Hol épített oltárt Gedeon?**
  - Sukkót
  - Bétel
  - Ofra
  - Sikem
- Ki volt az, aki egy ökörösztkével vert széjjel hatszáz filiszteust?**
  - Tóla
  - Sámson
  - Samgar
  - Bárak
- Hány gyermeke volt Jeftének?**
  - 1
  - 3
  - 5
  - 7
- Milyen különleges fegyverzete volt Sisera Hadseregének?**
  - Csillogó bronzkardok és pajzsok minden katonán
  - 900 vas harcikocsi
  - 1200 jól képzett parittyás
  - Várostromra alkalmas katapult
- Mi volt a közös Gíbea 700 válogatott harcosában?**
  - Mind kiváló íjász volt, aki hajszálpontosan célzott
  - Mind nőtlen ifjú volt
  - Mind balkezes volt
  - Mindet gyermekkorra óta harcosnak nevelték

14. **Mi volt Bárak büntetése azért, mert nem akart Debóra nélkül harcba menni?**

- Ő maga is elesett a harcban
- Sisera megölése nem az ő érdeme lehetett
- Leváltották, és nem maradhatott Izrael bírója
- Kishitúsége miatt túl sok harcost veszített

### Az előző feladvány megfejtése:

- 1 – c Jób 42,16  
2 – a 1Sám 21,10  
3 – b 1Sám 18,4  
4 – b Bír 1,11  
5 – c Bír 1, 20  
6 – d Lk 1,13  
7 – a Náhúm 1,1  
8 – d 1Móz 4,2  
9 – b 4Móz 16,2  
10 – c Bír 1,6  
11 – c 3Móz. 9,24  
12 – a 2Móz 31,18  
13 – d 2 Móz 17,1

### Helyes megfejtést küldtek be:

Piros Eleménné (Bp.), Mészáros Lajos (Maglód), Székely Irén (Sarkad), Szutor Józsefné (Bp.), Karácsony Demeterné (Ebes), Barabás Hajnalka, és további 56-an, lásd a keresztretjvény-megfejtők névsorában a csillaggal jelölt neveket.

### Gratulálunk!



PMB 12. PK 60.255/2002/4.  
Számlaszám: 11742252-20061533  
OTP Bank Rt. • Adószám: 18696619-1-13  
**Tel.: 06-20/886-0845**  
**Fax: 06-24/468-108**  
**Levelezési cím: 1431 Budapest, Pf. 171**  
**E-mail cím: jopasztor@baptist.hu**  
**www.jopasztor.baptist.hu**  
**Felelős szerkesztő és kiadó:**  
**Dr. Almási Mihály**  
A fotókat készítette: Joó István  
Irodalmi szerkesztő: Gerzsenyi Sándor  
Zenei szerkesztő: Tóka Szabolcs  
Nyomás: Mátyus Bt. • HU ISSN 1786-268X



## GYEREKREJTVÉNY

### KEDVES GYEREKEK!

A mostani rejtvényben a Bírák könyvének egyik szereplőjét rejtettem el. Ki ő, és miről volt híres?

1		Bíra, aki 300 fős maroknyi csapatával győzte le a midjáitákat
2		Jakab és János tanítványok apja
3		A nyelvek összezavarodásának helyszíne
4		Az ő felesége változott sóbálvánnyá
5		Az egyik „nagypróféta”
6		Izráel első királya volt
7		Tanítvány, akinek a másik neve „kőszikla”
8		Mózes testvére volt
9		Dávid lázadó fia
10		A fáraó főembere, aki megvásárolta Józsefet
11		A bárkaépítő
12		Júda helytartója Jézus idejében
13		Ábrahám felesége
14		Jákób legkisebb fia
15		Ennyi könyökkel magasabban volt a víz a legmagasabb hegynél az özönvíz idején

**A helyes megfejtést küldjétek be címünkre:  
Jó Pásztor Szerkesztőség, 1431 Budapest, Pf. 171.  
Beküldési határidő: 2017. október 31.  
A feladványt készítette: Dr. Sajben Klára**

**Az előző feladvány helyes megfejtése:  
JERUZSÁLEM – PÜNKÖSDI ÜNNEP, A SZENTLÉLEK  
KITÖLTETÉSE**

**Helyes megfejtést küldtek be:**  
Tóth Napsugár (Fadd), Vári Tímea (Kiskőrös), Hégely Glória  
Szantina (Dunaharaszti), Hégely Ábel (Dunaharaszti), Sinkovicz  
Lili (Bp.), Sinkovicz Áron (Bp.)  
**Gratulálunk!**

# A JÓ PÁSZTOR

**megtalálható az interneten is:**

**[www.jopasztor.baptist.hu](http://www.jopasztor.baptist.hu)**

1	2	3	4	5		6	7	8	9	10	11	12	13	
14				15		16								
17							18				19			
20			21				22			23				
24		25				26			27			28		
	29				30				31		32		33	
34				35				36			37	38		
39			40			41			42				43	
		44			45				46			47		
48	49		50	51			52			53				
54		55		56		57				58				59
60			61			62			63				64	
65					66			67				68		
69			70	71			72		73					
									74					

## KERESZTREJTVÉNY

**A megfejtendő igevers a vízszintes 1, vízszintes 6, függőleges 22 és függőleges 34 alatt található. Megfejtendő az igevers és az igehely.**

Az igevers és a rejtvényben szereplő nevek az új fordítás szerint kerültek beírásra, az ettől való eltérést külön jelezzük.

**Vízszintes:**

**1. A megfejtendő igevers első része**

**6. A megfejtendő igevers második része**

14. Behord 16. Nabukodonozor király főtisztje (Kár.ford.) 17. Sém egyik leszármazottja (1Móz 10) 18. Gyep 19. G-vel az elején: sűrű színű galambfajta 20. Tiltószó 21. Hidrogén, fluor, nitrogén vegyjele 22. ÉÁ 23. „Az” egyik próféta 24. Város Babilóniában (Ezsd 2) 26. Főpap Jézus idejében 28. NÁY 29. Spanyol, ománi és máltai autójel 30. Egyfajta kerti munkát végezz 31. Erdei, mezei állat 33. A házba 34. Falu Lengyelországban 35. Ében... 37. Igen egynemű betűi 39. Ábrahám egyik szövetségese 41. Benjámín egyik fia 42. Nimród egyik városa – a második magánhangzón ékezethiánnyal 44. Kanna része! 45. Akinek Péter levágta az egyik fülét 47. Száját kinyitja 48. Kettőzve: az egyik nagyszülő 50. Országos Egészségbiztosítási Pénztár 52. Lakoma 53. A lóvs parancsa 54. Győri

sportklub 56. Jáfet egyik fia 58. Filiszteus város, Ábrahám is lakott itt 60. Moábita bálvány, Salamon is építtetett neki templomot egyik pogány felesége kedvéért (Kár.ford.) 62. Megerősítő jelentésű kötőszó 63. Régen nagyíró magyar vállalat volt 64. A tetejére 65. A szivárvány egyik színe 66. Kutya 67. Cebóim királya a Siddim-völgyi csatában 69. Dávid egyik fia – első magánhangzón ékezetfőléssel (Kár.ford.) 73. Simonnak, Jézus egyik tanítványának a jelzője (Kár.ford.) 74. Forgácsoló szerszámmal valamilyen mélyedést készít – ford.

**Függőleges:** 1. Damaszkuszi folyó (Kár.ford.) 2. Jakab és János atyja 3. Óvoda 4. Barzillaj fia, Dávid pártfogoltja 5. Zsoltárszerző (Kár.ford.) 7. Baleset! 8. Jósias király kancellárja 9. Zűr betűi keverve 10. Felsőroló szócska 11. Dél előtt 12. Filiszteus város, ide hurcolták el a frigyládát 13. Dávid második fia 15. A buddhizmus egyik ágazata – ékezetfőléssel 19. A fej része! **22. A megfejtendő igevers harmadik része** 23. Júda királya, aki súlyos lábbetegségben halt meg (Kár.ford.) 25. Női név 26. Kananeus termékenységbálvány 27. Összevár! 30. Ádám egynemű betűi 32. Kivetíthető kép vagy film **34. A megfejtendő igevers negyedik része** 35. Hála páratlan betűi 36. Völgy Hebron közelében, ahonnan a kémek a szőlőfürtöt vitték 38. Elvisel 40. Város Benjámín területén (1Krn 8)

42. Kálium és kén vegyjele 43. Jézus jelzője 45. Az ampullában van! 46. Az egyik legismertebb Sumér város. Innen indult el Ábrahám Kánaán felé 49. Dávid énekeseinek egyike – ford. 51. Kertes páros betűi 53. Benjámín unokája – ford. (Kár.ford.) 55. Ledől 57. A nyelvzavarodás helyszíne 58. Hóseás felesége 59. Rátesz 61. Olaj egynemű betűi 63. Sportöltözet 66. Nem mögé 68. Bomlani kezd! 70. A fésű egyik fele! 71. Éles szélek! 72. Egyes számú személyes névmás

**Beküldési határidő: 2017. október 31.**

**A rejtvényt készítette: Dr. Sajben Klára**

**Az előző rejtvény helyes megfejtése:**

„... megismertük őt, aki saját dicsőségével és tökéletességével hívott el minket...” (1Péter 1,3)

**Helyes megfejtést küldtek be:**

Lomjángszi Jánosné\* (Őrbottyán), Nuszbaum Ferencné\* (Gödöllő), Lőrinc Jánosné\* (Bp.), Jámbor Ferencné\* (Debrecen), Tóthné Szűcs Csilla\* (Békés), Gyarak Mihályné\* (Bp), Serestyén Gyula\* (Debrecen), Kovács Bálint\* (Újkígyós), Pető Albertné\* (Budakeszi), Sáfri János\* (Pécel), Tulkán Péterné\* (Kétegyháza), Petrik Ádámné\* (Őrbottyán), Lisztes Andás\* (Albertirsa), Horváth Béla\* (Szada), Csörsz Mihályné\* (Bükkzsérc) Pivarcsi Istvánné\* (Kiskörös), Bolemányi Jánosné\* (Kiskörös), Gaál Miklósné\* (Tard), Hégyel Béláné\* (Békés), Martonné Szlepák Margit\* (Tahi), Barát Imréné\* (Nyíregyháza), Zóka Benjámín\* (Pécs-Hird), Rózsa Tiborné\* (Kiskörös), Horváth Jánosné\* (Fadd), Hégyel Ferenc\* (Dunaharaszti), Hodoszó Jánosné\* (Méhkerék), Sóvágó Antal\* (Hajdúböszörmény), Kovács Sándorné\* (Kiskörös), Grósz Györgyné\* (Kétegyháza), Sándor Mária\* (Bp.), Kissné Kovács Valéria\* (Hajdúböszörmény), Schmal Henrikné\* (Balatonszemes), Lomjángskiné Torgyik Zsuzsanna\* (Kiskörös), Nyári István Lászlóné\* (Kaposvár), Marton Elemér\* (Lénárdaróc), Vajda Jánosné\* (Orgovány), Polányi Károlyné\* (Bp.), Polányi István\* (Bp.), Marjai Sándor\* (Miskolc-Szirma), Barta Gyuláné\* (Mezőkövesd), Szirbucz Mihályné\* (Kétegyháza), Némethné Tóth Eszter\* (Kaposvár), Kissné Ady Éva\* (Békés), Török Sándor\* (Debrecen), Varga Lajosné\* (Isaszeg), Kustán Jánosné\* (Dunaújváros), Gyarak Mihályné\* (Békés), Kovács Imréné\* (Békés), Nagy Sándorné\* (Berettyóújfalú), Döme Károlyné\* (Zirc), Ilyésné Katona Ibolya\* (Pécel), Kiss Antal\* (Gyula), Marton András\* (Bp), Vári Györgyné\* (Kiskörös), Kovács Sándorné\* (Miske), Szegedi Gyuláné\* (Kiskörös), Vinnainé Márti (Bp.) Sáfri Sándorné (Bp), Vincze Jolán (Domoszló), Forrás Ferenc (Bp.), Neuheiser Jánosné (Borjád), Krizsanyik Mária (Nógrádmegyer),

**Könyvjutalomban részesült:**

Karácsony Demeterné (Ebes), Kissné Kovács Valéria (Hajdúböszörmény), Polányi István (Bp.), Neuheiser Jánosné (Borjád), Rózsa Tiborné (Kiskörös)

**Gratulálunk!**

**Jutalmukat postán küldjük el.**



• Már pihennek a dömsödi szakácsok (Katona Mihály és Meidl Sándor), a szürkemarha pörkölt pedig majdnem kész



• Szappanos Lajos testvér – aki mellékesen profi szakács – jó néhány száz filézett csirkecombot süt. Íme, az első adag.



• A bivalypörkölt is készül, aki keveri, ifj. Molnár József



Nekik már nem jutott hely, no meg jó is itt a „konyha” közelében...



Ízlik az ebéd





• Az imaházban Jóföldi Gábor testvér vezetésével zajlott a „történelemóra”



• Gémeskút virággal



• Néhány asszony „a falu nevében” látta vendégül a konferenciázókat Horváthné Judit szervezésében. A legfinomabb sütik már elfogytak. A lányok is lelkesen kínáltak mindenkit



• Egy új ház, vagy inkább kúria homlokzata



• Egy újjáépített, régi libickozmai ház



• Az ősök szobrai a falu közepén üdvözlik a látogatókat